

Abildgårdskolen

»Der er fuldstændig anarki i frikvartererne. Hvis lærere eller pædagoger fra andre skoler så, hvordan vores frikvarterer kører, ville de tænke, at det var helt sindssygt.«

Rasmus Flick

Rasmus arbejder for disciplin

Når klokken ringer til frikvarter i Abildgårdskolen, bliver 600 børn sluppet ud til ren anarki. Det er ikke for sarte sjæle, fortæller SFO-pædagog Rasmus Flick.

Rasmus Flick sidder i en rundkreds på gulvet med sin 1. klasse. Børnene er lige kommet fra dagens morgensamling, og nu står den på en snak om frikvartererne. Flere af pigerne fortæller, at nogle piger fra 3. klasse driller dem.

»De siger fucking bitch og hiver mig i håret,« fortæller en af pigerne.

»Ja, og de siger 'spis jeres lort og sut din mors bryster',« tilføjer en anden pige fra klassen.

Det er sjældent, man hører den slags ytringer komme ud af munden på piger på 5-6 år. Men frikvartererne på Abildgårdskolen er ikke for sarte sjæle, fortæller Rasmus Flick, der arbejder som pædagog i skolens SFO, men som bruger det meste af sin arbejdsdag i skolen.

»Vi har rigtig store problemer i frikvartererne. Det er fuldstændig anarki derude. Hvis lærere eller pædagoger fra andre skoler så, hvordan vores frikvarter kører, ville de tænke, at det var helt sindssygt. Der bliver slået og skubbet, og det kan være ret voldsomt,« siger han.

Rasmus Flick har to timer om ugen med klassen, hvor der ikke er en lærer. Han bruger meget af tiden på at tale om netop frikvartererne, og hvordan man skal opføre sig over for hinanden.

»Når vi starter om morgenen, har nogle måske været oppe at slås, og så bruger man 20-25 minutter af timen på at snakke det igennem. Og det går jo ud over for eksempel dansktimen eller matematiktimen,« siger han.

DET VIGTIGE SAMARBEJDE. Rasmus Flick har arbejdet som pædagog på Abildgårdskolen og i skolens SFO i omkring et år. Han har tid-

ligere i 11 år arbejdet med adfærdsvanskelige børn i en specialklasse tilknyttet Abildgårdskolen. Han fortæller, at forældresamarbejdet er en vigtig del af jobbet i Vollsmose, men at han som pædagog kun har begrænset mulighed for at opbygge en tæt kontakt.

»Jeg siger godmorgen til forældrene og prøver lige at få snakket med dem, når de afleverer om morgenen. Men det er klasse-læreren, der står for den primære kontakt,« siger Rasmus Flick.

Hvis man vil have et samarbejde med forældrene til at fungere, skal man først opbygge et tillidsforhold. Har man det, oplever Rasmus Flick, at forældrene er meget lydhøre. Tit handler forældresamarbejdet om basale ting.

»Vi kæmper meget med at få børnene til at komme til tiden og have ordentlig tøj på. Deres madpakker er heller ikke særligt gode. De får ofte hvidt brød med, eller måske nogle slatne pomfritter fra McDonalds,« fortæller han.

VÆLGE KAMPE. En del af forældrene har tjek på sagerne, men ikke alle. Og nogle gange må man vælge sine kampe.

»Hvis man brokker sig over, at et barn kommer et kvarter for sent hver dag, og forældrene så i stedet sender barnet tidligere af sted, men uden at få morgenmad, så bliver man nødt til at overveje, hvilken løsning der fungerer bedst,« siger han.

Denne morgen har en far fortalt Rasmus Flick, at en af de andre drenge fra klassen har slået hans søn. Det tager han op i rundkredsen med de to drenge.

»Han drillede. Han sagde 'jeg slagter dig i bagdelen!',« fortæller drengen, der har skubbet til sin klassekammerat.

»Du skal ikke skubbe, selvom nogen siger noget dumt til dig,« siger Rasmus Flick.

»Hvornår er det sjovt at drille?,« spørger han klassen, der efter nogle fejlskud når frem til det rigtige svar. Når begge synes, det er sjovt.

SPROGVANSKELIGHEDER. Arbejdet på en skole med omkring 90 procent tosprogede og 24 forskellige nationaliteter indebærer en hel del sprogarbejde. Og niveauet er meget varieret, fortæller Rasmus Flick.

»Nogle af eleverne i klassen kan læse, mens andre ikke engang kan alfabetet. Og der er børn i 4. og 5. klasse, som stadig dårligt kan læse, mens andre er rigtig gode. Det er svært at køre en undervisning, hvor alle kan være med, når de ligger på så forskellige niveauer.«

Farverige børnetegninger af danske tale-måder pryder en væg i skolen. Som barn skal man 'holde tungen lige i munden', når man skal illustrere begreber som 'at have is i maven' og 'at klappe hesten'. Især hvis man aldrig har hørt dem før.

»Børnenes dansk er ofte selvlært. Noget har de fra institutionen, andet kommer hjemmefra, afhængig af hvor meget dansk deres forældre kan. Børnene kan have svært ved at forstå ting, som vi tager for givet. Så man er tit nødt til lige at gå to skridt tilbage og få styr på det basale først,« siger han.

Klokken ringer ud, og den spirende uro, som kun en klokke, der ringer til frikvarter, kan frembringe, spreder sig blandt børnene. Én efter én bliver de små råbt op og kan gå hen til knagerækken med overtøj. Rasmus Flick råber op og sørger for en disciplineret exit til skolegårdens anarki. ■